Крізь чорний дим зневаги і брехні
Вона прийшла до мене в самотину.
Вона так ніжно принесла мені
Своє кохання, як малу дитину.

А я боявся руки простягти
І пестощами немовля накрити,
Питався дозволу у правоти,
Що вміє лиш соромити й корити.

Я відучився з радості ридать,
Я жити звик у темнім домі "мушу".
Коротке слово "ні" по рукоять
Я застромив у безпровинну душу.

Я знав; ніколи серце не проща
Того, що розумом безжально вбито.
Вона пішла і мертве дитинча
Взяла ще більш ласкаво й сумовито.

Я не кричав: "Кохана, повернись".
Я не чекав ні чуда, ані дива.
До горла правда скочила, як рись,
Розлючена і за неправду мстива.

1966